

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Ek/1375/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119354315
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119354315.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica vo veci exekúcie oprávneného: Orange Slovensko, a.s., so sídlom Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35697270, zast.: Bobák, Bollová a spol. s.r.o., so sídlom kancelárie Dr. VI. Clementisa 10, 821 02 Bratislava-Ružinov, IČO:35855673, v mene ktorej konaná konateľka Mgr. Zuzana Bollová, advokátka a JUDr. Miroslav Bobák, advokát, proti povinnému: D. E., nar: XX.X.XXXX, trvale bytom P. XX, XXX XX P., o vymoženie 381,71 EUR s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Lýdia Bujňáková, so sídlom exekútorského úradu Pražská 4, 040 01 Košice, pod sp. zn. 249EX388/2019, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Ek/1375/2019 zo dňa 25. novembra 2019, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Ek/1375/2019 zo dňa 25. novembra 2019 zamietá.

II. Oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Ek/1375/2019 zo dňa 25. novembra 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie a ani oprávnenému ani povinnému nárok na náhradu trov tohto konania nepriznal.

2. Vychádzal zo zistenia, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 13.08.2019 domáhal od povinného vymoženiu 381,71 EUR s príslušenstvom, na základe exekučného titulu - Platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 12Up/767/2018 zo dňa 25.10.2018, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 23.11.2018 (ďalej ako „exekučný titul“). Súd po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie a príloh k nemu vydal dňa 03.09.2019 poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Lýdiu Bujňákovú (ďalej len ako „súdny exekútor“), ktorý vedie exekúciu pod sp. zn. 249EX388/2019. Povinný podal u súdneho exekútora návrh na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom (§ 61 k ods. 2 Exekučného poriadku), v ktorom namietal svoju nemajetnosť. Zároveň tvrdil, že exekúcia je neprípustná a je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a únijným právom, pretože nebol informovaný o vzniku exekučného titulu a ani o návrhu na vydanie platobného rozkazu. Vzniknutú pohľadávku oprávneného povinný neuznáva čo do dôvodu a výšky, exekúcia je podľa jeho názoru vedená na základe nespôsobilého právneho titulu. Podľa povinného exekučný titul je nezákonný a pri jeho vydávaní bola odignorovaná rozsiahla judikatúra vnútroštátnych súdov a Súdneho dvora EÚ, keď súd priznal oprávnenému plnenie, ktoré mu zo zákona neprináleží. Povinný žiadal exekučný súd aj o preverenie konania súdneho exekútora pred dňom začatia exekúcie, spochybnil trovy exekúcie, pretože ho súdny exekútor upozornil, že trovy exekúcie môžu byť vyššie, čo spôsobuje obavu z nátlaku, čo povinný považuje za rozpor s právom EÚ. Záverom vzniesol aj námietku premlčania. Oprávnený k návrhu povinného na zastavenie exekúcie uviedol, že postupuje pri vymáhaní pohľadávok voči zákazníkovi, ktorí si neplnia svoje zmluvné povinnosti v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky a svoje nároky si uplatňuje v súdnom konaní. Podľa

oprávneného rozhodnutie súdu nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, preto ho oprávnený nemá dôvod spochybňovať. Exekučný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie skúmal oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie ku dňu začatia exekučného konania. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v tejto súvislosti pripomenul, že dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý návrh na zastavenie exekúcie podal. Súd môže prihliadať len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku vymáhaného nároku. Ustanovenie § 61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré musí súd exekúciu zastaviť. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Povinný musí uviesť okolnosti, ktoré podľa neho po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia. Exekučným titulom bola povinnému uložená povinnosť uhradiť 381,71 EUR s prislúšenstvom. Subjektívne nepodložené tvrdenie povinného o nemožnosti si plniť riadne záväzky podľa záverov súdu nezakladá dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Nemajetnosť ako dôvod na zastavenie exekúcie musí byť preukázaná či už zo strany povinného v súvislosti s jeho návrhom na zastavenie exekúcie, alebo počas priebehu exekúcie zo strany súdneho exekútora. Súdny exekútor je povinný zisťovať zákonom upraveným spôsobom v priebehu exekúcie všetky možnosti uspokojenia pohľadávky oprávneného. Objektívne zhodnotenie majetkových pomerov povinného v priebehu exekúcie, podloženie zistených skutočností písomnými dôkazmi a vyvodenie záveru o možnosti či nemožnosti vykonania exekúcie v závislosti od majetkových pomerov osoby povinnej patrí do kompetencie súdneho exekútora. Ak sa počas priebehu exekúcie vedenej na majetok fyzickej osoby do 5 rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku nepodari zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora, bude daný dôvod na zastavenie exekúcie. Vo vzťahu k námietke povinného, že mu exekučný titul nebol doručený, súd dôvodil, že nahliadnutím do registra upomínajúceho konania zistil, že Platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 12Up/767/2018 zo dňa 25.10.2018 bol povinnému doručený dňa 05.11.2018. Doručenie exekučného titulu preukazuje doručka, ktorá je podpísaná povinným a je na nej uvedená adresa trvalého pobytu povinného. Z uvedeného vyplýva, že platobný rozkaz bol správne doručovaný a preto exekučný súd považoval tvrdenie povinného o nedoručení exekučného titulu za neopodstatnené. Pokiaľ povinný v návrhu na zastavenie exekúcie uvádzal skutočnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu resp. počas konania, ktoré predchádzalo vydaniu exekučného titulu, ani túto obranu povinného proti exekúcii súd nepovažoval za dôvodnú. Súd zdôraznil, že exekučný súd nie je príslušný skúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu, resp. preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia (vráťanie postupu orgánu) vydaného v základnom konaní (tzv. materiálna vykonateľnosť). Obsahom tohto rozhodnutia je viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania (aj vtedy ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. Vytýkané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu (NS ČR 20 Cdo 1940/2008). Nerešpektovanie exekučného titulu by totiž znamenalo „nepripustnú nápravu“ vykonávaného rozhodnutia. Ak povinný namietka vady, pre ktoré nemal byť exekučný titul vydaný, mal možnosť využiť riadne, prípadne mimoriadne opravné prostriedky a v ďalších konaniach, ktoré by potom nasledovali, by mal možnosť tieto vady vytknúť a súd by sa nimi musel zaoberať. Za dôvodnú nepovažoval súd ani vznesenú námietku premlčania, keďže priznaním práva súdom začala plynúť nová 10 ročná premlčacia doba. Tvrdenie povinného, že zvyšovanie trov exekúcie do budúcnosti je hrubý nátlak zo strany exekútora, súd považoval vo vzťahu k dôvodom zastavenie exekúcie podľa Exekučného poriadku za irelevantné, pričom doplnil, že je nepochybné, že čím dlhšie bude exekúcia vedená, tým sa budú navyšovať aj jej trovy.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal povinný sťažnosť zo dňa 05. 12. 2019. Uviedol, že vyšší súdny úradník nevenoval dostatočnú pozornosť jeho návrhu na zastavenie exekúcie a preto celé konanie trpí vadami a je zmaťoché. Upriamil pozornosť na skutočnosť, že povinný prevzal od súdneho exekútora JUDr. Lýdie Bujňákovej Upovedomenie o začatí exekúcie č. 249EX388/2019, ktoré bolo vyhotovené s dátumom 17. 09. 2019. V predmetnom upovedomení je za oprávneného označený Orange Slovensko a.s., ale v liste súdu zo dňa 17. 10. 2019 je ako oprávnený uvedený EOS KSI Slovensko, čo je preukázaný rozpor. V upovedomení sa pojednáva o vymožení pohľadávky vo výške 381,71 eur, ale v liste súdu zo 17. 10. 2019 je uvedená pohľadávka na vymoženie v čiastke 169,89 eur, čo je preukázateľný rozpor. Vo vyjadrení súdneho exekútora JUDr. Lýdie Bujňákovej je uvedené číslo konania 249EX221/2019, pričom v jej upovedomení o začatí exekúcie je uvedené číslo 249EX388/2019, čo je rovnako preukázateľný rozpor. Vo vyjadrení od súdneho exekútora JUDr. Lýdia Bujňáková je dátum 19. 07. 2019 a dátum prijatia vyjadrenia v kancelárii súdneho exekútora je dátum 23. 07. 2019, pričom ale jej upovedomenie

o začatí exekúcie č. 249EX388/2019 bolo vyhotovené s dátumom 17. 09. 2019. Povinnému potom nebolo jasné, kto je oprávneným, aká je správna čiastka na vymozenie, akú spornú vec pod akým číslom konania vlastne rieši súdny exekútor a exekučný súd. Navrhol súdu, aby súdnu exekútoru sankcionoval za takéto neodborné konanie voči jeho osobe. Ďalej namietal, že zmluva podpísaná medzi ním a oprávneným obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, čím bola oslabená jeho pozícia v tejto právnej veci. Táto zmluva bola uzavretá na formulári bez možnosti zmeniť jej obsah zo strany povinného pred jej podpisom a povinný zároveň vyjadril pochybnosť, že on od oprávneného ako dodávateľa dostal rovnaké znenie zmluvy, v akom ju má u seba dodávateľ. Neprijateľné zmluvné podmienky v tejto zmluve založili hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného ako spotrebiteľa. Na viac v nej absentujú povinné náležitosti. Predmetná zmluva je potom s poukazom na § 53 Občianskeho zákonníka v spojení s § 39 občianskeho zákonníka neplatná. V tejto súvislosti poukázal aj na súdne rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/141/2012 zo dňa 03. 07. 2013 a č.k. 10CoE/313/2010 zo dňa 09. 08. 2011, Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 15Co/223/2015 zo dňa 29. 04. 2015, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/256/2013 zo dňa 25. 11. 2013, Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/151/2013 zo dňa 25. 09. 2013, č.k. 3Co/3/2011 zo dňa 28. 09. 2011, č.k. 18Co/109/2011 zo dňa 21. 11. 2012 a sp. zn. 6Co95/2013 zo dňa 19. 06. 2013 a Krajského súdu v Ostrave sp. zn. 161Cm/944/2010 zo dňa 23. 08. 2011. Predmetná zmluva sa potom podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročnú a bez poplatkov, čo znamená úplne inú povinnosť finančného plnenia povinného voči oprávnenému. Vyjadril presvedčenie, že je načase, aby arogantní právnici úžernického dodávateľa prestali ponižovať povinného a „nepretáčali“ význam čl. 5, čl. 3 a čl. 6 CSP. V neposlednom rade bolo podľa povinného potrebné zohľadniť aj § 298, § 290 a § 265 CSP.

4. Oprávnený sa k sťažnosti povinného na výzvu súdu nevyjadril.

5. Povinný svoju sťažnosť doplnil podaním zo dňa 10. 01. 2020. V tomto podaní doplnil svoju argumentáciu v tom smere, že exekútor mu zaslal opravné upovedomenie, v ktorom uviedol, že vymáhaná pohľadávka zahŕňa aj zmluvnú pokutu vo výške 511,90 eur, ktorú povinný považuje za neoprávnenú a ktorú exekučný súd pre svoju benevolentnosť neidentifikoval ako neprijateľnú podmienku. Súdnu exekútoru považoval za zodpovednú za vady v tomto exekučnom konaní a opätovne navrhol exekučnému súdu, aby poverenú súdnu exekútoru sankcionoval za svoje neodborné konanie voči jeho osobe. Na základe týchto, podľa povinného „zmätočných a zámerne nezverejnených“ informácií žiadal súdnu exekútoru o splátku dlhu v mesačných splátkach po 30,- eur mesačne až do úhrady celého dlhu, výška ktorého podľa jeho názoru ale naďalej podlieha súdному konaniu.

6. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

7. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

9. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

11. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak
a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
b) exekučný titul bol zrušený,
c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),

d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

12. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti nebránia jej prejednaníu (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Súd sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia a v podrobnostiach naň preto odkazuje. Z obsahu súdneho spisu mal sťažnostný súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho zistil aj súd v napadnutom uznesení a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre prijatie takéhoto rozhodnutia, pričom z časti poskytuje primeranú odpoveď aj na povinným uplatnené dôvody sťažnosti, keďže povinný v podstatnej miere len zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v návrhu na zastavenie exekúcie.

13. Súd na úvod pripomína, že pravidlá núteného výkonu (súdnych) rozhodnutí slúžia na prvom mieste k presadeniu existujúcich právnych princípov, na ktorých je postavený právny poriadok Slovenskej republiky. Preto právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne (Nález ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 5/2000, z 13. júla 2000). Pokiaľ má oprávnený k dispozícii rozhodnutie súdu opatrené potvrdením o jeho vykonateľnosti, je oprávnený domáhať sa aj jeho núteného výkonu. V exekučnom konaní sa len vykonáva to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté. Úlohou exekučného súdu je rozhodovať o zastavení exekúcie len v prípadoch existencie skutočností, pre ktoré je exekúcia neprípustná (§ 61k ods. 1 Exekučného poriadku). Z povahy exekučného konania vyplýva, že musí ísť o také skutočnosti (pokiaľ logicky porovnáme jednotlivé dôvody zastavenia exekúcie zo strany súdu), pre ktoré je ďalší výkon exekúcie spôsobilý založiť kolíziu s procesnými zásadami, ktoré môžu mať podklad v práve hmotnom, na ktorých je exekúcia ako procesný inštitút vybudovaná, alebo sú protichodné vo vzťahu k účelu, ktorý sa exekúciou sleduje, a to je zaistenie efektívneho splnenia povinnosti priznanej exekučným titulom. Návrh na zastavenie exekúcie predstavuje procesný prostriedok obrany povinného proti neoprávnene začatej alebo ďalej vykonávanej exekúcii, nesmeruje proti exekučnému titulu. Z toho je zrejmé, že návrh na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom, ktorým by sa napádal samotný exekučný titul per se. Predloženým exekučným titulom je exekučný súd viazaný. Všetky námietky vrátane tých, ktoré povinný označil ako dôvody na zastavenie exekúcie ako aj dôkazy relevantné vo vzťahu k súdnemu usporiadaniu práv medzi povinnými a oprávneným mohli a mali byť predložené povinným najneskôr v základnom konaní, exekučný súd im preto v tomto štádiu konania nemôže pripísať žiadnu relevanciu. Pokiaľ potom povinný namieta vymáhaný judikovaný nárok oprávneného čo do dôvodu a výšky poukázaním na skutočnosť, že súd v základnom konaní neprihliadal na neprijateľné podmienky spotrebiteľskej zmluvy uzavretej medzi ním ako spotrebiteľom a oprávneným ako dodávateľom, táto obrana povinného je zjavne nedôvodná. Všetky sporné otázky medzi stranami konania súd v nachádzacom (základnom) konaní vyriešil s konečnou platnosťou v predloženom exekučnom titule, ktorý bol exekučnému súdu predložený ako podklad pre výkon exekúcie. Je potrebné v tejto súvislosti dodať, že toto rozhodnutie sa nadobudnutím jeho právoplatnosti stalo pre strany ako aj pre exekučný súd záväzným a založilo tzv. prekážku veci rozhodnutej (res iudicata). Exekučný súd preto nesmie vykonávať meritórny prieskum predloženého exekučného titulu, na takýto prieskum nemá zo zákona žiadnu právomoc, nepôsobí ako ďalšia opravná inštancia v sústave súdov a preto mu zákon nezveruje ani právomoc takýto exekučný titul zmeniť či zrušiť. Exekučný súd nemôže ani bez ďalšieho prehodnocovať dôkazy vykonané v základnom konaní bez toho, aby ich mohol sám vykonávať. Ani prípadné vady súdneho konania, ktoré predchádzalo vydaniu vykonávaného rozhodnutia, nezakladajú súčasne vadu vykonávacieho konania, na ich nápravu slúžili sťažovateľovi iné procesné prostriedky. Právny poriadok Slovenskej republiky vychádza zo zásady „vigilantibus iura scripta sunt“, podľa ktorej „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Tejto zásade nezodpovedá postup povinného, ktorý nepodal proti platobnému rozkazu odpor. Pokiaľ by povinný podal odpor proti platobnému rozkazu, spor by sa preniesol pred zákonného sudcu a povinný by v následnom konaní mohol účinne uplatniť všetky prostriedky procesnej obrany proti žalovanému nároku. Povinný možnosť

podat tento procesný prostriedok (a ani iný opravný prostriedok) nevyužil a nedostatok svojej procesnej aktivity v základnom konaní sa snaží nahradiť využitím návrhu na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, ktorým celkom zjavne žiada exekučný súd o preskúmanie správnosti exekučného titulu, čo je však neprípustné. Sťažnostný súd preto pri posúdení tohto prípadu vychádzal zo súdnu praxou akceptovaného názoru, ktorý zrozumiteľne vyjadril aj súd v napadnutom rozhodnutí, že pokiaľ povinný žiada súd o vecný prieskum exekučného titulu, táto jeho obrana je zjavne nedôvodná, pretože exekučný súd nemá žiadnu právomoc posudzovať správnosť záverov súdu v exekučnom titule, keďže vo vzťahu k rozhodnutiu tohto súdu nepôsobí ako opravná inštancia. Túto obranu povinného proti exekúcii potom správne súd v napadnutom rozhodnutí vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže úlohou exekučného súdu je len zabezpečiť nútený výkon rozhodnutí súdov v základnom konaní, do ktorých obsahu nemôže nijakým spôsobom zasahovať ani ich inak preskúmať, keďže je nimi viazaný. Povinný sa do svojho postavenia dostal sám tým, že včas nehájlil svoje práva podaním odporu proti platobnému rozkazu a následne si voči oprávnenému nespĺnil povinnosť, ktorú mu súd v exekučnom titule uložil. Tomu potom zodpovedá aj miera ochrany, ktorá môže byť zo strany exekučného súdu poskytovaná povinnému a ktorá je tiež determinovaná práve týmto štádiom konania, v ktorom sa realizuje až len nútený výkon predloženého rozhodnutia súdu bez možnosti prieskumu jeho správnosti zo strany exekučného súdu.

14. Povinný ďalej v podanej sťažnosti poukazoval na nezrovnalosti v liste súdu zo dňa 17. 10. 2019, pričom ale súd uvádza, že obsahom súdneho spisu nie je žiadny list súdu z tohto dňa adresovaný povinnému. Vo všeobecnosti preto súd uvádza, že ani existencia prípadných zrejmych nesprávností pri vyhotovení písomností súdu alebo povereného súdneho exekútora či iných formálnych pochybení v danom prípade nemôže byť dôvodom zastavenia exekúcie. Súdne rozhodovanie ako aj výkon exekučnej činnosti je duševný proces, ktorého výsledkom je navonok prejavené rozhodnutie alebo iná písomnosť. Pri takomto procese nie je možné predpokladať absolútnu neomylnosť osôb zúčastnených na príprave a tvorbe vonkajšej podoby konkrétnych rozhodnutí a úkonov. V rámci konania o zastavenie výkonu exekúcie v zmysle vyššie uvedeného výkladu nie je možné namietat' iné skutočnosti než tie, ktoré sú rozhodné pre nariadenie a následný výkon exekúcie v súlade so zákonom. Namietané nedostatky (povinným označené ako nezrovnalosti) nie sú tak závažného charakteru, že by to mohlo mať za následok zmätočnosť exekučného konania, keďže nemajú žiadny vplyv na prípustnosť exekúcie. Je potom zrejme, že prípadné nesprávne uvedenie spisovej značky konania, dátumu v písomnostiach či iné formálne pochybenie súdu alebo súdneho exekútora nemôže byť dôvodom zastavenia exekúcie, keďže tieto skutočnosti nemajú žiadny vplyv ani na existenciu vymáhanej povinnosti a ani na samotnú vymáhateľnosť exekučného titulu.

15. Súd v konaní zistil, že poverená súdna exekútorka dňa 11.12.2019 opravila vydané Upovedomenie o začatí exekúcie 249EX388/2019 zo dňa 17.09.2019 a to v časti uvedenia výšky vymáhaných súm, ktoré po vykonanej oprave správne znie: ... „o vymoženie pohľadávky vo výške 381,71 EUR, 5 % ročného úroku z omeškania od 17.09.2019 do zaplatenia zo sumy 923,61 EUR, úrokov z omeškania vo výške 113,62 EUR vypočítaných ku dňu vydania upovedomenia o začatí exekúcie 17.09.2019 ús 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 923,61 EUR od 03.04.2017 do 17.09.2019/, zmluvnej pokuty vo výške 511,90 EUR, nákladov oprávneného spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 173,08 EUR, trov oprávneného v exekučnom konaní vo výške 70,89 EUR a trov exekúcie. Trovy exekúcie pri splnení vymáhaného nároku do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie /do 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie/: odmena súdneho exekútora 125,50 EUR, náhrada paušálnych výdavkov vo výške 30,00 EUR. Trovy exekúcie pri splnení vymáhaného nároku do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie spolu: 155,50 EUR. Trovy exekúcie pri neuhradení vymáhaného nároku do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie: 310,50 EUR: odmena súdneho exekútora 250,50 EUR, náhrada paušálnych výdavkov 60,00 EUR.“ Súdna exekútorka tu ako oprávneného správne uvádza Orange Slovensko, a.s., Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, a číslo exekučného konania 249EX388/2019 a rovnako je tomu tak aj v upovedomení o začatí exekúcie 249EX388/2019 zo dňa 17.09.2019. V podaní zo dňa 11. 12. 2019 adresovanému súdu súdna exekútorka okrem iného uviedla, že pri kontrole upovedomenia o začatí exekúcie a poverenia na vykonanie exekúcie zistila, že úroky z omeškania, ktoré uviedla v upovedomení o začatí exekúcie ku dňu vydania upovedomenia nemôžu byť správne. Túto okolnosť síce povinný nikdy nenamietal, aj keď výpočet výšky úrokov z omeškania 625,25 EUR ku dňu vydania upovedomenia o začatí exekúcie je v upovedomení o začatí exekúcie uvedený /5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 923,61 EUR od 03.04.2017 do 17.09.2019/. Správna výška úrokov z omeškania ku dňu vydania upovedomenia o začatí exekúcie je 113,62 EUR. Za nesprávne považuje to, že v časti vymáhané nároky - suma úrokov, kde je

výpočet úrokov k 17.09.2019 /ku dňu vydania upovedomenia o začatí exekúcie/ uvedený 625,52 EUR je zahrnutá aj zmluvná pokuta, ktorá nie je nikdy úročená. Za tento nedostatok sa súdna exekútorka ospravedlnila a svoje pochybenie vyššie popísaným postupom napravila. Vzhľadom na skutočnosť, že súdna exekútorka všetky ňou zistené pochybenia odstránila, za svoje dočasné zlyhanie pri výkone svojej činnosti sa ospravedlnila a toto aj súdu primerane vysvetlila, sťažnostný súd nemal dôvod pristúpiť k realizácii akýchkoľvek oprávnení voči poverenej súdnej exekútorke, ktoré mu priznáva Exekučný poriadok tak, ako to požadoval povinný.

16. Súd po preskúmaní opravy ďalej konštatuje, že po jej vykonaní je upovedomenie o začatí exekúcie v súlade s vydaným poverením na vykonanie exekúcie a exekučným titulom. Platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 12Up/767/2018 zo dňa 25.10.2018 súd uložil povinnému povinnosť zaplatiť oprávnenému istinu 356,51 €, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 923,91 € od 3.4.2017 do zaplatenia, zmluvnú pokutu 511,90 €, istinu 55,20 € a zaplatiť oprávnenému náhradu trov konania vo výške 173,08 €. Na základe návrhu oprávneného súd vydal poverenie súdnej exekútorke na vykonanie exekúcie na vymoženie nároku v rozsahu istina: 381,71 EUR, úrok z omeškania: vo výške 5% ročne zo sumy 923,61 EUR od 03.04.2017 do zaplatenia, zmluvná pokuta: 511,90 EUR, náklady spojené s uplatnením pohľadávky: 173,08 EUR a trovy exekúcie oprávneného: 70,89 EUR. Porovnaním výroku exekučného titulu a vydaného poverenia je zrejmé, že oprávnený sa voči povinnému domáha vymoženia len toho, čo mu priznáva vykonateľný exekučný titul. Týmto okolnostiam musí zodpovedať aj miera ochrany, ktorú môže exekučný súd poskytnúť povinnému, ktorá (ako už bolo súdom vysvetlené v predchádzajúcom výklade) je limitovaná práve tým, že si dobrovoľne a riadne nesplnil to, čo mu bolo exekučným titulom uložené. Súd preto dospel k záveru, že exekučné konanie je vedené dôvodne a je to práve povinný, ktorý svojím správaním, resp. neplnením judikovanej povinnosti riadne a včas, zapríčinil túto fázu konania, ktorej účelom je v daný okamih nielen vymoženie judikovaného nároku oprávneného, ale aj náhrada nákladov exekučného konania.

17. Súd v reakcii na obsah podanej sťažnosti povinného záverom dodáva, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa súdy stotožnili s jej právnymi názormi a predstavami, preberali a riadili sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodli v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, či dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia namietaných skutočností (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Súd ďalej považuje za potrebné v tejto súvislosti doplniť, že v danom prípade nebolo možné prehliadnuť, že povinný nesúhlasí s exekučným titulom, avšak samotný nesúhlas či nespokojnosť s exekučným titulom nemôže byť bez ďalšieho dôvodom zastavenia exekúcie.

18. V exekučnom konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez výsluchu účastníkov konania (§ 61l ods. 2, § 202 ods. 1 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Rozumnému a praktickému exekučnému režimu zodpovedá zásada, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať dokazovanie, súd zásadne pojednávanie nenariaďuje. Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu spisu, ktoré poskytli kompletný a ucelený podklad pre spravodlivé rozhodnutie, pričom povinný netvrdil žiadne také skutočnosti, ktoré by vyžadovali doplnenie skutkových zistení zo strany súdu. Z uvedených dôvodov súd o podanej sťažnosti rozhodoval bez nariadenia pojednávania.

19. Na základe zistených skutočností súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Súd preto nemal inú možnosť, než postupom bez nariadenia pojednávania sťažnosť povinného podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku ako nedôvodnú zamietnuť, pretože v konaní nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie.

20. Pokiaľ povinný žiadal o splnenie vymáhaného záväzku v splátkach, o žiadosti povinného bude v súlade s ust. § 61g ods. 2, ods. 3 Exekučného poriadku rozhodovať poverený súdny exekútor, ktorému súd žiadosť povinného postúpi na rozhodnutie.

21. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

22. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

23. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

24. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieňa zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ako aj o ich výške (k tomu porovnaj aj § 199d Exekučného poriadku). Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnený si v sťažnostnom konaní žiadne trovy konania voči povinnému neuplatnil a ani mu žiadne trovy konania nevznikli, keďže sa k sťažnosti povinného nevyjadril. Exekučný poriadok výslovne nerieši situáciu, ak si účastník konania, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, žiadne trovy konania o sťažnosti neuplatnil a ani mu žiadne trovy konania nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov exekučného konania oprávneného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak účastník konania o náhradu trov zjavne neprejavil záujem a ani mu žiadne trovy v konaní nevznikli, je v podmienkach exekučného konania na mieste rozhodnúť tak, že sa mu nárok na náhradu trov daného konania nepriznáva. Z uvedených dôvodov sťažnostný súd oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).